

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Радомир, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДОМИР, IV СЪСТАВ, в публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОСЕН ПЛ. АЛЕКСАНДРОВ

при участието на секретаря М.Д.М.
като разглежда докладваното от РОСЕН ПЛ. АЛЕКСАНДРОВ Гражданско дело № 20221730100540 по описа за 2022 година

Производството е образувано въз основа на искова молба, с която са предявени положителни установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 205 ЗЗД, вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че на 25.09.2018 г. между ответницата А. О. и „Теленор България“ ЕАД, понастоящем „Йеттел България“ ЕАД, било сключено допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +. за срок от 24 месеца с абонаментен план „Тотал 44,99 с допълнителни 10 000 МВ“ със стандартен месечен абонамент в размер на 44,99 лева. Ответницата не изплатила задълженията си по споразумението в общ размер на 94,95 лева, представляващи неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г. Вследствие неизпълнението и съгласно раздел IV, чл. 3 от споразумението мобилният оператор начислил неустойка в размер на 112,47 лева, която не надвишавала три месечни абонаментни такси.

На същата дата - 25.09.2018 г., и по повод горепосоченото споразумение с предпочетен номер +., мобилният оператор, като лизингодател, сключил с А. О. - лизингополучател, договор за лизинг, с който лизингодателят предоставил за временно и възмездно ползване устройство, марка „Samsung Galaxy Note 9 Black“ за обща лизингова цена в размер на 1379,77 лева, дължима чрез внасяне на 23 лизингови вноски, всяка от които в размер на 59,99 лева. По договора за лизинг ответницата дължала заплащане на сума в общ размер на 636,48 лева, формирана от лизинговите вноски за отчетен период от 10.10.2019 г. до 09.02.2020 г.

Вследствие неизпълнението по горепосоченото споразумение за мобилни услуги с предпочетен номер +., ответницата дължала сума в размер на 135,66 лева, начислена във

фактура № . г., представляваща разликата между цената на устройството „Samsung Galaxy Note 9 Black“ без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по горепосочения договор за лизинг.

На 04.11.2019 г. и по повод горепосоченото споразумение с предпочетен номер +., мобилният оператор, като лизингодател, сключил с А. О. - лизингополучател, договор за лизинг, с който лизингодателят предоставил за временно и възмездно ползване базови аксесоари за обща лизингова цена в размер на 91,99 лева, дължима чрез внасяне на 23 лизингови вноски. По договора за лизинг ответницата дължала заплащане на сума в общ размер на 91,92 лева, формирана от лизинговите вноски за отчетен период от 10.10.2019 г. до 09.02.2020 г.

На 03.10.2019 г. между страните било сключено допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +. за срок от 24 месеца с абонаментен план „Тотал+“ с месечен абонамент за първоначалния срок в размер на 20,99 лева и месечен абонамент след първоначалния срок в размер на 24,99 лева. Ответницата не изплатила задълженията си по споразумението в общ размер на 43,77 лева, представляващи неплатени абонаментни такси за отчетен период от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г. Вследствие на неизпълнението и съгласно раздел III, чл. 2 от споразумението, мобилният оператор начислил неустойка в размер на 70,86 лева, която не надвишавала три месечни абонаментни такси.

Твърди, че по отношение на горепосочените задължения за лизингови вноски била налице изискуемост поради изтичане на сроковете на договорите за лизинг, посочени в чл. 2 от същите. Към настоящия момент и въпреки неизплатената обща лизингова цена, предоставените устройства не били върнати на мобилния оператор.

Горепосочените задължения били индивидуализирани в следните фактури, издадени от мобилния оператор:

1. фактура № . г. за отчетен период от 10.10.2019 г. до 09.11.2019 г., със срок за плащане - 25.11.2019 г., издадена за сумата от 133,13 лева, представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и лизингови вноски;

2. фактура № *****/. г. за отчетен период от 10.11.2019 г. до 09.12.2019 г., със срок за плащане - 25.12.2019 г., издадена за сумата от 133,31 лева, представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и лизингови вноски;

3. фактура № . г. за отчетен период от . г. до 09.01.2020 г., със срок за плащане - 25.01.2020 г., издадена за сумата от 40,41 лева, представляваща неплатени лизингови вноски и

4. фактура № . г. за отчетен период от 10.01.2020 г. до 09.02.2020 г., със срок за плащане - 25.02.2020 г., издадена за сумата от 879,34 лева, представляваща неплатени неустойка, лизингови вноски и сума за мобилно устройство „Samsung Galaxy Note 9 Black“ за предпочетен номер +..

Поради липса на изпълнение от страна на ответницата, „Йеттел България“ ЕАД

депозирал заявление по чл. 410 ГПК до РС – Радомир, въз основа на което било образувано ч. гр. д. № . г. и била издадена заповед за изпълнение на парично задължение, връчена на ответницата при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, което обуславяло правния интерес на ищеца от предявяване на настоящия положителен установителен иск.

С оглед изложеното, моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответницата, че дължи на ищцовото дружество следните суми:

сума в размер на 94,95 лева, представляваща стойността на незаплатени месечни абонаментни такси за периода от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г. за потребление на мобилни услуги по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +.;

сума в размер на 112,47 лева, представляваща неустойка, дължима на основание раздел IV, чл. 3 от допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +.;

сума в размер на 636,48 лева, представляваща незаплатени лизингови вноски по договор за лизинг от 25.09.2018 г., за устройство „Samsung Galaxy Note 9 Black“ за периода от 10.10.2019 г. до 09.02.2020 г.;

сума в размер на 135,66 лева, представляваща разликата между цената на устройството „Samsung Galaxy Note 9 Black“ без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по договора за лизинг;

сума в размер на 91,92 лева, представляваща незаплатени лизингови вноски по договор за лизинг от 04.11.2019 г. за базови аксесоари за периода от 10.10.2019 г. до 09.02.2020 г.;

сума в размер на 43,77 лева, представляваща стойността на незаплатени месечни абонаментни такси за периода от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г. за потребление на мобилни услуги по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +. и

сума в размер на 70,86 лева, представляваща неустойка, дължима на основание раздел III, чл. 2 от допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +.,

ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 04.02.2022 г. до окончателното плащане на сумата.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата чрез назначения ѝ особен представител е подала отговор на исковата молба, с който е изразила становище за неоснователност на предявените искове. Твърди, че не е получавала вещите и услугите, предмет на описаните в исковата молба договори, както и че договорите са нищожни, като противоречащи на императивни разпоредби на ЗЗП.

Оспорва представените от ищеца фактури, както и представената детайлизирана справка за потреблението по предпочетени номера +. и +., като твърди, че същите са съставени за целите на процеса. Оспорва представените с исковата молба 2 бр. договори за лизинг, както и Общите условия към тях, с твърдения, че последните не са публикувани на интернет

страницата на лизингодателя и не са влезли в сила. Оспорва и редовността на счетоводството на ищцовото дружество и всички счетоводни записвания и документи.

По изложените съображения, моли исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не изпраща представител. С писмена молба излага съображения за основателност на предявените искове и моли същите да бъдат уважени.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, чрез назначения му особен представител оспорва предявените искове.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

Ищецът „Теленор България“ ЕАД е подал на 07.02.2022 г. до Радомирския районен съд заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК против ответницата А. А. О. за дължими суми по договори за мобилни услуги и договор за лизинг, въз основа на което е образувано ч. гр. д. № . г. на РдРС. В рамките на образуваното пред РдРС производство в полза на заявителя е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № . г., връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК.

По делото е представено и прието допълнително споразумение към договор за мобилни услуги от 25.09.2018 г., сключен между ищцовото дружество и ответницата, по силата на което ищецът се е задължил да предоставя на ответницата услуга за телефонен номер 0. по тарифен план „Тотал 44,99“, с месечна абонаментна такса 44,99 лева с ДДС, за срок от 24 месеца. В договора е уговорено също така, че във всички случаи, в които е предоставено устройство за ползване на услуги, съгласно посоченото в този договор или по предходно подписан документ, чийто срок не е изтекъл, потребителят дължи и разликата между цената на устройството без абонамент, съгласно последната актуална ценова листа на оператора за съответното устройство към момента на сключване на договора и заплатената от него при предоставянето му от оператора цена в брой или съответно обща лизингова цена по договора за лизинг.

По делото е представен и договор за лизинг от 25.09.2018 г., сключен между ищцовото дружество и ответницата, по силата на който абонатът е взел на изплащане посредством 23 бр. лизингови вноски, всяка в размер на 59,99 лева, мобилно устройство „Samsung“, модел „Galaxy Note 9 Black“.

По делото е представен и договор за лизинг за базови аксесоари от 04.11.2019 г., сключен между ищцовото дружество и ответницата, при уговорени 23 бр. лизингови вноски, всяка в размер 3,83 лева.

По делото е представено и прието и допълнително споразумение към договор за мобилни услуги от 03.10.2019 г., сключен между ищцовото дружество и ответницата, по силата на който ищецът се е задължил да предоставя на ответницата услуга за телефонен

номер . по тарифен план „Тотал +“, с месечна абонаментна такса 20,99 лева с ДДС, за срок от 24 месеца. В договора е уговорено също така, че във всички случаи, в които е предоставено устройство за ползване на услуги, потребителят дължи и разликата между цената на устройството без абонамент, съгласно последната актуална ценова листа на оператора за съответното устройство към момента на прекратяването на договора и заплатената от него при предоставянето му от оператора цена в брой или съответно обща лизингова цена по договора за лизинг.

По делото като писмени доказателства са приети и издадени от ищеца фактура № . г. за отчетения период на потребление - от 10.10.2019 г. до 09.11.2019 г., с начислена за периода сума за разговори, месечни абонаменти и лизингови вноски в размер на 133,05 лева (с ДДС), фактура № *****/. г. за отчетения период на потребление - от 10.11.2019 г. до 09.12.2019 г., с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 266,36 лева (с ДДС), фактура № . г. за отчетения период на потребление - от . г. до 09.01.2020 г., с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 306,77 лева (с ДДС), както и фактура № . г. за отчетения период на потребление - от 10.01.2020 г. до 09.02.2020 г., с начислена за периода сума за неустойка, лизингови вноски и задължения за предходен период в размер на 1186,11 лева (с ДДС).

Ищецът е представил и справки за общото потребление за мобилен номер . и за мобилен номер 0., както и Общи условия на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги, в сила от 10.09.2010 г.

От заключението по допуснатата съдебно - икономическа експертиза, което съдът възприема изцяло като обективно и компетентно дадено, се установява, че за процесния период размерът на начислените суми за ползвани мобилни услуги за мобилен номер . и за мобилен номер 0. е в общ размер на 138,72 лева. Размерът на дължимите лизингови вноски е 636,48 лева по договор за лизинг от 25.09.2018 г., за устройство „Samsung“, модел „Galaxy Note 9 Black“ и 91,92 лева по договор за лизинг за базови аксесоари от 04.11.2019 г. Според вещото лице размерът на неустойката за предсрочно прекратяване на месечен абонамент за мобилен номер . за три месеца е 70,86 лева, а неустойката за предсрочно прекратяване на месечен абонамент за мобилен номер 0. за три месеца е в размер на 112,47 лева. Разликата между цената на устройството „Samsung Galaxy Note 9 Black“ без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по горепосочения договор за лизинг се равнява на сумата от 135,66 лева.

Според вещото лице счетоводството на ищцовото дружество е водено редовно и всеки месец са отразявани издадените на ответницата фактури, като всяка фактура е придружена от детайлна справка за месечното потребление. Ответницата не е извършвала плащания за погасяване на така посочените задължения.

Приетото за установено от фактическа страна обуславя следните правни изводи:

Исковете са предявени от процесуално легитимирана страна и при наличието на правен интерес, поради което са процесуално допустими. Правният интерес от воденето им се обосновава с издадена срещу ответницата в полза на ищеца заповед за изпълнение по реда

на чл. 410 ГПК относно вземанията, предмет на настоящото производство, връчена на длъжника на основание чл. 47, ал. 5 ГПК. Исковете за установяване на вземането са подадени в преклузивния срок по чл. 415, ал. 4 ГПК.

По установителния иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за предоставени далекосъобщителни услуги:

За уважаването на така предявения иск в тежест на ищеца е да докаже съществуването между него и ответницата през процесните отчетни периоди на облигационно правоотношение, породено от сочените договори за мобилни услуги, както и изпълнението на насрещните му задължения по правоотношението чрез предоставяне за ползване на ответницата на мобилния телефонен номер и доставката на далекосъобщителните услуги по вид и стойност, описани в издадените фактури.

Предвид приетите по делото писмени доказателства, обсъдени по-горе, съдът намира, че между страните е възникнало валидно облигационно правоотношение, по силата на което операторът е предоставил на абоната – ответник, мобилни услуги, посредством предоставянето на телефонен номер, при съответни месечни такси и срок на действие на договорите, срещу задължението за заплащане на уговорената цена на услугите – абонаментни такси. В договорите се съдържа описание на тарифните планове и ценовите условия, като са посочени задълженията на абоната и последиците от неизпълнението им. Договорите откъм съдържание отговарят на законовите изисквания за договор, сключен при общи условия, като включват необходимите реквизити за страни, предмет, срок и описание на услугите, а липсващите елементи могат да бъдат заместени от общите условия, които са неразделна част от него. Те са приети с положения подпис на абоната и по този начин лицето е декларирало, че е запознато с тях и е получило екземпляр от същите.

На следващо място, предвид липсата на ангажирани от страна на ответницата доказателства за изплащане на претендираните суми (доколкото в доказателствената тежест на ответницата е да докаже изпълнение на задълженията си), съдът намира, че последната не е изплатила същите, респ. ответницата е неизправна страна по договорите, поради което е възникнало правото на ищеца за присъждане на претендираните вземания, вкл. и уговорените между страните неустойки.

По отношение на претендираните вземания за неплатени месечни абонаменти и използвани услуги, съдът намира че цената за абонаментния план се дължи независимо от обстоятелството дали ответницата е ползвала услуги за мобилни разговори, текстови съобщения, интернет и други, тъй като последните се заплащат допълнително съобразно тарифите на абонаментния план. Месечният абонамент осигурява достъп до услугите при определени цени, за които е сключен индивидуален договор и се предплаща от потребителя ежемесечно в размер съобразно избрания от потребителя абонаментен план/програма/пакет. Стойността на претендираното потребление, обаче, подлежи на доказване в условията на пълно и главно доказване, предвид изричното оспорване от страна на ответницата в тази насока чрез назначения ѝ особен представител. Доколкото освен представените фактури и разпечатки за общо потребление на съответните предпочетени номера, които сами по себе

си са недостатъчни да докажат удостоверената в тях стойност на потреблението, съдът намира, че иска, по отношение на претендираната стойност на осъществено потребление от страна на ответницата в размер на 0,24 лева (отразено във фактури № . г. и № ./ г.), следва да бъде отхвърлен, като неоснователен. В останалата част за разликата до пълния предявен размер от 138,72 лева искът се явява основателен и доказан, като в тази връзка следва да се посочи, че за периода от 10.11.2019 г. до 10.02.2020 г. от страна на ищовото дружество са издадени фактури за ползвани далекосъобщителни услуги, всичките с получател ответницата А. О.. По силата на съществуващата между страните договорна обвързаност ищовото дружество е поело задължението да доставя на ответницата далекосъобщителни услуги срещу заплащането от нейна страна на дължимите месечни абонаментни такси и разговори съгласно уговорените тарифни планове.

Съгласно чл. 26 от Общите условия на „Теленор България“ ЕАД (понастоящем „Йеттел България“ ЕАД) за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги „при ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането на ползваните услуги се извършва въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя. При сключване на индивидуален договор всеки потребител – страна по договора, бива уведомен за датата от месеца, на която ще му бъде издавана фактура. Неполучаването на фактурата не освобождава потребителя от задължението му за плащане на дължимите суми.

Относно дължимостта на вземането за неустойка:

Съгласно чл. 92, ал. 1 ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Задължението за неустойка има акцесорен характер и става изискуемо при неизпълнение на друго главно задължение. За да бъде уважен иск на това правно основание, ищецът следва да установи, при условията на пълно и главно доказване, съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК и в съответствие с изложените в исковата молба твърдения, наличието на следните предпоставки – наличието на клауза за неустойка; неизпълнение на задължение и неустойката да е уговорена между страните в определен размер, като обезщетение за вредите от неизпълнението на именно това задължение.

В настоящия случай съществува клауза в допълнителните споразумения към двата договора за мобилни услуги, според която при прекратяване на договора преди изтичане на неговия срок, което е по вина на ответника, то последният дължи неустойка в размер на оставащите месечни абонаментни такси за срока на договора.

В тежест на ищеца е да ангажира доказателства за валидността на неустоечната клауза, за което с оглед указанията в т. 1 и т. 3 на Тълкувателно решение № 1/2013 г. от 09.12.2013 г. на ОСГТК на ВКС и повелителния характер на разпоредбите, регламентиращи неравноправните клаузи и накърняването на добрите нрави при неустоечните клаузи, съдът следи и служебно.

За да прецени основателността на заявената претенция, съдът следва да обсъди изцяло неустоечната клауза, въз основа на която се претендира процесното вземане.

Искът за неустойка се основава на клауза в индивидуалния договор и ОУ, каквато в процесния случай действително е налице. При недоказване на извършено плащане в срок, налице е виновно поведение на ответника, посочено и в Общите условия, имащо значение за едностранно прекратяване на договора от ищеца.

Наред с това, липсва нормативно ограничение и в рамките на предоставената им договорна свобода на основание чл. 9 ЗЗД страните по договор за услуга могат да включат клауза за едностранното му прекратяване преди изтичане на срока по волята, на която и да е от страните или на една определена от тях. Допустимо е също така уговарянето от страните на неустойка за вредите от предсрочното прекратяване на срочен договор за услуга, но само в рамките на присъщите ☐обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, иначе клаузата за неустойка би била нищожна, поради накърняване на добрите нрави, за което съдът следи служебно, като преценката се извършва към момента на сключване на договора, а не към последващ момент – т. 3 от Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г., по тълк. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС. При тази преценка следва да се изходи преди всичко от характерните особености на договора за услуга и вида на насрещните престации: мобилният оператор се задължава да предостави на потребителя ползването на мобилни услуги срещу абонаментна такса, а потребителят – да я заплати, но само срещу предоставената му услуга. От друга страна, ако е уговорена неустойка при предсрочно прекратяване на договор за услуга, в размер на всички неплатени по договора абонаментни вноски до края на срока му, мобилният оператор по прекратения договор ще получи имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше прекратен, но без да се предоставя ползването на услугата по договора. Следователно, уговорената по този начин неустойка за предсрочно прекратяване излиза извън по-горе очертаните функции на неустойката, създава условия за неоснователно обогатяване на предоставящия услугата мобилен оператор и нарушава принципа за справедливост. Уговорката за неустойка в полза на мобилен оператор при предсрочно прекратяване на договор за услуга поради неплащане на сума по договора от потребителя, определена в размер на всички абонаментни вноски за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения в него срок, е нищожна, поради противоречие с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД. В този смисъл е константната практика на ВКС, намерила израз в решение № 110/21.07.2016 г. по т. д. № 1226/2015 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 193/09.05.2016 г. по т. д. № 2659/2014 г. на ВКС, ТК, I т. о. и решение № 219/09.05.2016 г. по т. д. № 203/2015 г. на ВКС, ТК, I т. о. Следва да се посочи, че съдът следи служебно за нищожността на договорните клаузи, предмет на договора, когато тя е свързана с противоречие на закона или на добрите нрави и това противоречие произтича пряко от твърденията и доказателствата по делото. В този смисъл са решение № 178/26.02.2015 г. по т. д. № 2945/2013 г. на ВКС, ТК, II т. о. и решение № 229/21.01.2013 г. по т. д. № 1050/2011 г. на ВКС, ТК, II т. о. Независимо от това и ответната страна е противопоставила такова възражение в депозирания по делото отговор на исковата молба.

По отношение на претендираната неустойка съдът намира, че предвид уговореното

между страните в съществуващата клауза в договора, според която при прекратяване на договора преди изтичане на неговия срок, което е по вина на ответника, то последният дължи неустойка, като нейният максимален размер не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти, същата не е нищожна.

Това е така, тъй като е налице изначално уговорен праг на неустойката и възможност същата да бъде определена, поради което клаузата в цитираните договори за мобилни услуги и допълнителни споразумения не създава неравновесие в правата и задълженията на потребителя и мобилния оператор, отговаря на изискването за добросъвестност и не излиза извън присъщата ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции и като такава не е нищожна като противоречаща на добрите нрави, поради което съдът приема, че сумата от 112,47 лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер 0., е дължима от ответницата. Същото се отнася и за сумата от 70,86 лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер ..

Не е неравноправна на основание чл. 143, ал. 1, т. 5 ЗЗП и неустоечната клауза, включена в допълнителните споразумения към двата договора за мобилни услуги, в частта ѝ предвиждаща при прекратяване на договора за мобилни услуги потребителят да дължи разликата между стандартната цена без отстъпка на устройството и преференциалната цена при сключване на договора. Съдът намира, че клаузата отговаря на изискването за добросъвестност и не води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. Видно от цитирания договор, разликата между стандартната цена без отстъпка на устройствата и преференциалната цена при сключване на договора възлиза на сумата от 135,66 лева.

Следва се има предвид, че потребителят на мобилни услуги е получил устройството на преференциална цена, с оглед сключения от него договор за мобилни услуги, в който изрично е договорено, че вземането за неустойка в размер на разликата между стандартната цена на устройството без отстъпка и преференциалната цена при сключване на договора възниква при предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги по вина на потребителя. Стандартната цена на предоставеното устройство, преференциалната му цена, както и размера на отстъпката са изначално определени в договора, като на тази база и съобразявайки оставащия срок на договора, размерът на неустойката е определяем, поради което неустоечната клауза не създава неравновесие в правата и задълженията на потребителя и мобилния оператор, отговаря на изискването за добросъвестност и не излиза извън присъщата ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 205 ЗЗД:

Възникването в полза на ищеца на вземанията, представляващи стойност на лизингови вноски, е обусловено от установяване наличието на договорни правоотношения между страните, породени от договор за лизинг с твърдения предмет и съдържание, предаването от

страна на ищеца, като лизингодател за ползване от ответника на мобилното устройство, предмет на договора и падежа на вземанията.

От приетите по делото 2 бр. договори за лизинг, съответно от 25.09.2018 г. и 04.11.2019 г., се установява, че между ищцовото дружество, от една страна като лизингодател, и ответницата, от друга, като лизингополучател, са сключени договор за лизинг на мобилен телефон, марка „Samsung“, модел „Galaxy Note 9 Black“, на изплащане посредством 23 месечни лизингови вноски в размер на 59,99 лева всяка, съгласно уговорения погасителен план по лизинговия договор и договор за лизинг за базови аксесоари на изплащане посредством 23 месечни лизингови вноски в размер на 3,83 лева всяка. В чл. 4 от договорите е посочено, че с подписване на настоящия договор лизингополучателят декларира и потвърждава, че лизингодателят му предава устройство във вид, годен за употреба, функционира изрядно и съответства напълно на договорените технически характеристики и е комплектован с цялата документация, включително гаранционна карта.

От заключението на вещото лице по изслушаната съдебно – счетоводна експертиза се установява, че задълженията на ответницата, произтичащи от сключените договори за лизинг, не са заплатени и възлизат на сумата в общ размер от 728,40 лева.

При това положение настоящият състав приема, че между страните са сключени договори за лизинг на индивидуализираните по-горе движими вещи, по които ответницата не е изпълнила задължението си да плати лизингови вноски. Макар по делото да липсват доказателства задълженията на ответницата да са обявени за предсрочно изискуеми, съдът приема, че същата дължи пълната сума на уговорените в договорите лизингови вноски, тъй като към настоящия момент срокът на двата договора за лизинг е изтекъл и ответницата дължи пълния размер на вноските по тях, тъй като същите са изискуеми и без да е обявена предсрочна изискуемост на договорите. С оглед на това, настоящият състав приема, че искът за заплащане на суми на основание сключените договори за лизинг е основателен и доказан до пълния предявен размер от 728,40 лева.

По разноските:

Съгласно ТР № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК съдът по иска разпределя отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

Ищецът претендира и доказва разноски в производството общо в размер на 1186,06 лева, от които 50,00 лева – заплатена държавна такса, 673,03 лева – заплатено адвокатско възнаграждение в исковото и заповедното производство, 313,03 лева – заплатено възнаграждение за особен представител на ответницата, както и 150,00 лева – депозит за вещо лице.

От така посочената сума ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищцовото дружество на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на 1185,82 лева.

Мотивиран от горното, съдът

ДЕЛИИ.

Г Е Ш И:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на А. А. О., с ЕГН: *****, с адрес: гр. Радомир, ЖК „Г“, бл. ., ет. ., ап. ., че дължи на „Йетел България“ ЕАД, с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Младост“, ЖК „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, следните суми:

сума в размер на 94,95 лева (деветдесет и четири лева и деветдесет и пет стотинки), представляваща стойността на незаплатени месечни абонаментни такси за периода от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г. за потребление на мобилни услуги по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +..

сума в размер на 112,47 лева (сто и дванадесет лева и четиридесет и седем стотинки), представляваща неустойка, дължима на основание раздел IV, чл. 3 от допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +.;

сума в размер на 636,48 лева (шестстотин тридесет и шест лева и четиридесет и осем стотинки), представляваща незаплатени лизингови вноски по договор за лизинг от 25.09.2018 г., за устройство „Samsung Galaxy Note 9 Black“ за периода от 10.10.2019 г. до 09.02.2020 г.;

сума в размер на 135,66 лева (сто тридесет и пет лева и шестдесет и шест стотинки), представляваща разликата между цената на устройството „Samsung Galaxy Note 9 Black“ без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по договора за лизинг;

сума в размер на 91,92 лева (деветдесет и един лева и деветдесет и две стотинки), представляваща незаплатени лизингови вноски по договор за лизинг от 04.11.2019 г. за базови аксесоари за периода от 10.10.2019 г. до 09.02.2020 г.;

сума в размер на 43,53 лева (четиридесет и три лева и петдесет и три стотинки), представляваща стойността на незаплатени месечни абонаментни такси за периода от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г. за потребление на мобилни услуги по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +.,

сума в размер на 70,86 лева (седемдесет лева и осемдесет и шест стотинки), представляваща неустойка, дължима на основание раздел III, чл. 2 от допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 04.02.2022 г. до окончателното плащане на сумата, като отхвърля иска за незаплатени месечни абонаментни такси за периода от 10.10.2019 г. до 09.12.2019 г. за потребление на мобилни услуги по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +. за разликата до пълния предявен размер от 43,77 лева (четиридесет и три лева и седемдесет и седем стотинки).

ОСЪЖДА А. А. О., с ЕГН: *****, с адрес: гр. Радомир, ЖК „Г“, бл. ., ет. ., ап. .
ДА ЗАПЛАТИ на „Йетел България“ ЕАД, с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Младост“, ЖК „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6 сумата от 1185,82 лева (хиляда сто осемдесет и пет лева и осемдесет и две стотинки) – направени разноски в

производството по делото.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пернишкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Радомир: _____